

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:
Pe un an 50 Lei
Pe jumătate de an 25 „
Pe un pătrar de an 12½ „
Un număr 1 Leu.

Manuscrisele se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană” iar banii de prenumără-
țune și inserțiuni administrațiunii „Tipo-
grafia și Librăria diecezană” în Caransebeș
Telefon Nr. 30.

Prețul inserțiunilor:
Pentru publicațiuni oficioase, concurse,
edictate etc. publicate de 3 ori, dacă conțin
până la 150 de cuvinte 30 Lei, până la 200
de cuvinte 45 Lei, de aci în sus 60 Lei

Notă oficială.

Nr 247 B. ex. 1922.

Circular,

cătră toate oficiile parohiale.

Se atrage atențiunea Onoratei preoțimi, ca în scopul obținerii gradațiilor, ce le compet după 5, 10, 15, și 20 ani de serviciu îndeplinit la 31 Martie al fiecărui an, să-și înainteze rugărilor lor dimpreună cu atestatul de serviciu, estradat de oficiul protopresbiteral, Consistorului diecezan, ca tabloul tuturor preoților din dieceză, îndreptățiți la aceste gradații, să se poată înainta Onorabilului Ministeriu al cultelor până la 1 Aprilie al fiecărui an.

Cereri singuraticie înaintate în acest scop Ministerul cultelor nu le va mai lua în considerare.

Caransebeș, în 15 Februarie 1922.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu m. p.

Cu ce-I suntem noi datori lui Iisus Hristos?

de preotul C. Morariu.

Pentru mântuire ni este dar numai decât de lipsă credința cea adevărată în Iisus Hristos. Așa e și voia lui Dumnezeu Tatăl, fiindcă zice Iisus: „Acesta este voia celui ce M'a trimis, ca tot cel ce vede pe Fiul și crede în El să aibă viață de veci și Eu îl voi învia pe el în ziua cea de apoi” (Ioan 6, 40). Cumcă credința cea adevărată în Iisus Hristos îi dă fiecăruia viață vecinică, aceasta ni-o spune tot Iisus, zicând: „Celce crede în Mine, de va și muri, va trăi, și tot cel ce trăiește și crede în Mine nu va muri în veci” (Ioan 11, 25 și 26). Că numai decât trebuie să avem credința cea adevărată în Fiul lui Dumnezeu, dacă vrem să

ne mântuim, asta ni-o spune Iisus foarte răsvedit și lămurit cu cuvintele: „Cel ce crede în Fiul nu se va osândi, iar cel ce nu crede iată osândit este, că n'a crezut în numele unuia născut Fiul al lui Dumnezeu” (Ioan 3, 18). De altmintețea este și poruncă dumnezeiască să credem în Iisus, că zice s. apostol Ioan: „Acesta este porunca lui Dumnezeu, ca să credem în numele Fiului Său Iisus Hristos și să iubim unul pe altul” (1 Ioan 3, 23). Cine calcă porunca aceasta, acela-i om fără Dumnezeu, că zice tot s. apostol Ioan: „Tot cel ce calcă porunca și nu rămâne în învățătura lui Hristos nu are pe Dumnezeu, iară cel ce rămâne în învățătura lui Hristos are și pe Tatăl și pe Fiul” (2 Ioan 1, 9). Sf. apostol Ioan mai zice că este un „minciunos cel ce tăgăduiește că Iisus este Hristos” (adecă Fiul lui Dumnezeu), ba el rostește o vorbă și mai aspră zicând: „Antihrist este cel ce tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul, și cel cel ce tăgăduiește pe Fiul nu-l are nici pe Tatăl” (1 Ioan 22 și 23) și „A lui Antihrist este tot duhul care nu mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup” (1 Ioan 4, 3). Adecă a lui Antihrist este tot omul care nu mărturisește că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu celui viu, Fiul unul născut din Tatăl mai înainte de toți vecii, Fiul dumnezeiesc și adevărat Dumnezeu; a lui Antihrist este tot omul care nu mărturisește că Dumnezeu este unul în trei persoane, anume Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt; a lui Antihrist este tot omul care nu mărturisește că Iisus Hristos, fiind Dumnezeu adevărat, s'a zămislit și s'a născut și om adevărat din preacurata fecioară Maria; a lui Antihrist este tot omul care tăgăduiește aceste mari taine și adevăruri vecinice descoperite nouă de însuși Dumnezeu.

Să ne pătrundem așa dar și noi de cuvintele s. ap. Ioan: „Iubiților, să nu credeți la tot duhul, ci să ispitiți duhurile, de sunt dela Dumnezeu, că mulți proroci mincinoși au ieșit în lume” (1 Ioan 4, 1). Și cari sunt proorocii cei mincinoși? Sunt aceia cari „nu mărturisește că Iisus a venit în trup”. Prooroci de aceștia au fost de

când e lumea și sunt și acum. Ei grăiesc cu gura și scriu și cărți și gazete, dar ciumă și otravă mai rea decât ciuma și otrava adevărată sunt și vorbele și cărțile și gazetele lor, fiindcă ei vorbesc despre Iisus Hristos numai ca de un om înțelept, nevrând să-L cunoască de Fiu al lui Dumnezeu. Ei sunt Antihriști și ucigași de suflete, și de dânșii trebuie să ne ferim ca de primejdiile cele mai mari. Ei sunt hulitori de Dumnezeu și noi datorie sfântă avem să ne simim a-i aduce la calea adevărului ori unde i-am întâlni, iar dacă vedem că în nici un chip nu-i putem abate dela rătăcirea lor, atunci trebuie să-i părăsim și să ne rugăm pentru dânșii. Trebuie să-i părăsim, fiindcă iubirea de Dumnezeu, iubirea de noi înșine și mântuirea sufletelor noastre numai decât ne îndeamnă să zicem: Iisuse, eu cred din toate puterile mele că Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu, cred că ai luat trup omenesc ca să mă mântuiești cu moartea Ta de pe cruce, și îți juruiesc că de credința aceasta nu mă va despărți nici o frică, nici o primejdie și nici o ispită lumească, ci într'însa voi trăi și voi muri și într'însă mă voi sili să-ți țin și pe toți cari mi i-ai dat să grijesc de dânșii. Tu, Iisuse, ești Învățătorul și Domnul meu, Tu ești adevărul cel vecinic și înțelepciunea cea vecinică. Învățătura Ta este însuși învățătura lui Dumnezeu și ea îmi va fi pururea lege nestrămutată. Eu pe Tine Te laud, Iisuse, pe Tine Te preamăresc, înaintea Ta îmi plec genunchii cu toată umilinta și Ție mă închin. Eu nădăjduiesc că mă voi mântui numai prin Tine, fiindcă, afară de numele Tău, nu-i alt nume sub cer, în care oamenii trebuie să se mântuiască. O, și cât de mult doresc să înduplec mii de suflete ca să primească credința cea sfântă în Tine și în legea Ta! O, cât de mult doresc să se întoarcă toți hulitorii Tăi la calea cea adevărată a vieții, fiindcă numai *Tu ești calea și adevărul și viața* (Ioan 14, 6), și numai celor ce Te primesc, crezând în numele Tău, *li dai putere să se facă fiii lui Dumnezeu* (Ioan 1, 12)! Dară zică hulitorii, ce vor vrea, eu nu mă las amăgit de dânșii, ci voi mărturisi și la cea de pe urmă suflare a vieții mele, că *Tu, Iisuse, ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu și voi închide ochii de veci cu cuvintele tâlharului: „Pomeneste-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta!”* (Luca 23, 43).

Noi îi suntem datori lui Iisus Hristos și cu iubire. Apostolul Pavel scrie către locuitorii din orașul Corint: *„Cine nu-L iubește pe Domnul nostru Iisus Hristos anatema (sau afurisit) să fie”* și pe loc mai adăoge cuvântul „*Maranata*”. Adecă cine nu-L iubește pe Iisus, acela să fie despărțit de Dumnezeu și de biserică, să fie scos afară din sinul bisericii, ca să nu mai stee în legătură

de iubire cu Dumnezeu până la sfârșitul lumii, sau până la a doua venire a Domnului, căci cuvântul „*Maranata*” înseamnă „*Domnul vine*”. Iată ce strașnică pedeapsă rostește apostolul, numai ca să ne îndemne a-L iubi pe Iisus. „*O, Doamne*” — strigă și fericitul Augustin — „*oare nu-i destulă ticăloșie, dacă nu Te iubim? Oare nu-i cea mai mare ticăloșie, dacă nu Te iubim? Și oare nu-i cea mai mare fericire, dacă din inimă Te iubim?*”

Credința ne învață că Iisus Hristos este Cuvântul Tatălui și asemenea Dumnezeu ca și Tatăl, este lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, este așa dară cea mai înaltă și mai deplină ființă ce are în sine tot binele, toate frumusețile și deplinătățile. Cum dară am putea noi să nu-L iubim? Credința ne învață că prin acest Cuvânt al Tatălui „*toate s'au făcut și fără de Dânsul nimic nu s'a făcut, ce s'a făcut*”, așa dară și noi suntem făcuți de Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui. El ni-a dat trup și suflet și viață, căci El singur este viața, și dela Dânsul avem și toate cele ce țin viața noastră. El ne hrănește, ne îmbracă și ne cârmuiește; El ni arată căile, pe cari avem să mergem, ca să ajungem la ținta vieții de aici și la cea din viața pe veci, și noi să nu-L iubim? Oare poate să fie o iubire mai mare, mai fierbinte și mai deplină decât aceea, cu care-I suntem datori lui Iisus? Oare nu trebuie să iubim și noi ceea ce iubește Dumnezeu Tatăl? Și oare nu zice însuși Dumnezeu Tatăl: „*Acesta este Fiul meu cel iubit, întru carele bine am voit!*” (Mat. 3, 17). Oare poate fi ceva în cer și pe pământ, ce am putea noi iubi mai mult decât pe Iisus Hristos? Iată dară că cu drept cuvânt zice Iisus: „*Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult de cât pe Mine nu este vrednic de Mine, și cel ce iubește pe fiu ori pe sora mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine*” (Mat. 10, 37).

Credința ne învață că Iisus Hristos s'a pogorât din cer pe pământ, s'a făcut om, s'a înjosit, „*s'a micșorat, chipul robului luând, întru asemănarea omenească făcându-se*” (Filip. 2, 7), a luat asupra Sa toată vina și pedeapsa noastră, ispășind-o cu moartea Sa pe cruce, numai ca să ne împace cu Dumnezeu. Și oare de ce le-a făcut El acestea toate? Pentru că așa de mult ne-a iubit, încât precum însuși zice: „*Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca să-și pue cineva sufletul pentru prietenii săi*” (Ioan 15, 13). Și când Iisus și-a pus sufletul pentru noi „*neputincioșii și necredincioșii*” (Rom. 5, 6), noi să nu-L iubim, să nu ne simțim datori a-L iubi?

Cine eugetă cu inimă curată la toate bunătățile, ce ni le-a făcut Iisus cu nașterea Sa, cu patima și moartea Sa pe cruce, cu învierea și înălțarea Sa la cer, unde șede pe tronul mă-

ririi de-a dreapta Tatălui, cine e pătruns de acesta adevăruri sfinte și vecinice, acela numai decât trebuie să-L iubiască pe Iisus și trebuie să se simțiască așa de fericit în iubirea aceasta, cum s'a simțit apostolul Pavel când a zis: „*Hristos îmi este viața mea!*“ (Filip. 1, 21). În ochii acestui apostol toate bunurile lumesti erau gunoaie în asemănare cu Hristos, de aceea și zice el: „*Toate le socotesc gunoaie, numai să-L dobândesc pe Hristos*“ (Fil. 3, 8). În ochii acestui apostol Hristos era știința tuturor științelor și de aceea zice el: „*Nu mi-am propus a știe ceva între voi, decât numai pe Iisus Hristos cel răstignit*“ (1 Cor. 2, 2). Apostolul Pavel numai pentru Hristos avea inimă, numai pentru El avea voință și voința aceasta l-o jertfea toată zicând: „*Doamne, ce vrei să fac eu?*“ (Fapt. ap. 9, 6). Acest apostol trăia pe pământ, dar fierbinte lui iubire de Hristos îl făcea să-și doriască moartea, precum singur a zis: „*Am dorință să mă desfac de trup și să fiu împreună cu Hristos, ceea ce este cu mult mai bine*“ (Filip. 1, 23).

(Urmează)

Istoricul și însemnătatea stupăritului.

de Petru Bohariu preot în Șoșdea

(Continuare)

Un alt folos al stupăritului: Voești să fi sănătos? Poate că nu s'ar crede, că stupăritul are mare influență și asupra sănătății omului, respective, că *stupăritul e doctorul cel mai bun pentru vindecarea reumatismului*, astăzi atât de lătit și cunoscut printre oameni, boală ce cu greu se poate vindeca prin doctori și prin băi costisitoare. Vindecarea aceasta constă în mușcătura, ori mai bine zis, împunsătura albinei, când adecă, prin mica dar temuta ei armă — care e acul — lasă un micuț strop de venin în corpul omului. Ca dovadă citez mai multe cazuri, între cari întâi cazul unui mare stupar: Al. Donath: „*Medicii mi-au spus, că-s reumatic. N-am avut ce face, m-am împăcat cu soarta. Ca stupar începător îmi sporesc stupii, trec 5—10 ani și stupăria mi-se ridică la 200 familii. Este interesant însă, că în raportul, în care îmi crește stupina și trec anii, în raportul acela îmi trec și mă lasă durerile reumatice. Așadară, ceea ce mi-au dat doctorii și băile, mi-a dat-o stupăritul, adecă vindecarea, sănătatea. Medicina mea au fost multele împunsături de albină. Să nu se mire dar nimeni, că eu și pentru aceasta iubesc albinele până la idolatrie*“¹⁾

Baronul stupar Ambrozy scrie în opul său „*Albina*“; că dureri reumatice, dureri de cap, slăbire generală etc, prin veninul albinei se micșorează și în unele cazuri chiar dispar total.

Preotul Kapitzky scrie, că în urma unei răceli și-a pierdut auzul; după doi ani de zile, împungându-l două albine una după alta la ochi în acelaș loc, și-a recăpătat auzul.²⁾

Dr Dönhoff istorisește, că o femeie, care suferea de multă vreme de *reumatism foarte dureros s'a vindecat tot prin împunsătura albinei*.

Vestitul și cel mai mare stupar al Maghiarilor Sötér scrie, că boala lui reumatică, de care a suferit foarte mult — stând în anul 1873, 7 luni în pat — decând a venit mai des în atingere cu albinele, nu numai că la slăbit, dar, așa zicând, a dispărut de tot.

Împunsătura albinei mai are influență binefăcătoare și asupra nervoșilor, precum și asupra boalelor de piele etc. Vindecarea aceasta miraculoasă se datorește deci veninului din acul albinei, care venin — după cercetările făcute de Drul Assmus — constă din amyloxid-hidrat, adecă acid formic și albumină. Acest venin nu va putea fi produs niciodată de știința oamenilor, nici nu va putea fi înlocuit.

Înțepătura albinei deci — un ce sănătos fiind — să nu înspăimânteze pe nimeni, nici să-l îndepărteze de albinărit. Eu, care stupăresc cu 70 de stupi, primesc nu rareori în altă zi câte 10—15 împunsături fără să le prea iau în samă, fără să mă umflu, într'atâta m-am obicinuit cu acel venin, care altfel — pelângă o pișcătură scurtă, nu produce decât bine.³⁾

Încă un folos al stupăritului. Și acum să-mi încheiu lucrarea cu încă un folos, cu *frumosul folos moral*, ce rezultă din ocupațiunea cu drăgălașele albine.

Se știe, că ocupațiunea omului lasă cu vremea tot mai multe urme asupra minții și îndeosebi asupra inimii lui. Acum, dacă omul se ocupă cu *albinele, în cari e intrupată arta, diligența, munca, unirea, altruismul, prevederea, jertfirea de sine, vitejia și iubirea de moșie etc*, zic, dacă se ocupă, atunci este imposibil, ca să rămână neinfluențat mai puțin ori mai mult înspre aceste însușiri frumoase și necesare și pentru societatea omenească.

Nu e oare artă zidirea fagurilor în măsuri acurate până la perfecție, artă neîntrecută până acuma de nici un arhitect? Nu e oare diligență și hărnicie, munca albinei istovitoare, neînteruptă și fără de odihnă zilnic de dimineața până seara și încă până atunci, pânăcând se istovește și moare lucrând, împovărată de greutatea muncii sale? *Unirea* se vede foarte bine la albine. *Singură nici nu ar putea trăi*; iar în societatea semenilor ei — prin unire — și prin împărțirea felurilor de muncă face minuni. Nu e altruism oare, când ea lucrează și adună pentru toți semenii ei, deci și pentru trântori și matcă? Nu e oare precauțiune și jertfire de sine faptul, că fiind lipsă nu se atinge de miere, ci moare de foame cu mierea lângă ea, pe care o lasă să fie

¹⁾ Sötér.

²⁾ Nu încapă îndoială, că prea multe împunsături deodată pot să fie periculoase. Se istorisește un caz, când albinele prin înțepăturile lor au omorât un cal. Rarități. În 1920 mie mi-au omorât un ptecan închis în hambar.

¹⁾ Mész Ujsig.

indeajuns pentru Regină sau matcă, știind, că fără de ea se mai poate, dar murind matca-mama, se prăpădește tot stupul — se stinge neamul? Iar ce privește vitejia și iubirea de moșie, știm din experiență, că atacă fără frică orice dușman, fie om ori altă vietate, folosindu-se de acul ei mic, dar strașnic și astfel rămâne mai în totdeauna învingător stupul, cu toate că credincioasele albine-sentinele, cari au apărat moșia perzând acul trebuie să moară. Pentru înțelepciunea ei Vă spun numai un caz și anume, dacă intră la ele vre-un dușman, hoț iubitor de miere cum e șoarecele ori fluturele „Cap de moarte” prin împunsăturile lor îl omoară momentan și — rozindu-l — caută să-l scoată afară din lăcașul lor, rămâne însă scheletul pe care nu-l pot da afară. Ce fac cu acest schelet? Îl îngrădesc, ori mai bine zis, îl îmbracă în ceară ori în propolis, un fel de clei, materie rășinoasă și în chipul acesta îl izolează total, nesuferind nici o spurcăciune în locuința lor, fără numai curățenie exemplară. *De și-ar feri și omul casa și familia sa de orice intinâciune și spurcăciune ca albina!*

Albinele iubesc foarte trezvia și curățenia. Pe bețiv și pe omul murdar și necurat, din care ese duhoare nesuferită, cât ce-l simțesc și-l împung cu înverșunare așa, că nu-l mai prinzi în stupină pe bețiv nici când ar vedea curgând acolo spirt ori rachiu. Orice sudoare, orice miros caracteristic, greu și neplăcut, le supără, le irită peste samă.

Celce cu drag se ocupă cu stupăritul, acela să leagă cu trup cu suflet de albine căutând a fi tot în stupină când i-se poate. Neavând vreme, nu cercetează birturile, se desbară chiar de patina beției, cel puțin cât lucră la ele. Chiar și în sărbători își petrece, se distrage cu albinele, căci stupăritul în mic, e o distracție și ca cea mai folositoare e permisă și în sărbători, dacă e permisă cercetarea birturilor, jocul de cărți, popice etc., de car stuparul își uită și pentru că nu are vreme. Doamne, și ce pildă bună e pentru creșterea copiilor, cari se obicinuesc să vadă pe tatăl lor între albine și nu la dirt cu bețivii ori chiar acasă jucând cu pretini cărți etc. Putem spune, că stupăritul ca nimic altceva, leagă pe om mai mult de casă, își petrece în stupină timpul liber, chiar și când nu ar fi acolo de lucrat — cetind ori delectându-se în sunetul sborului, a muzicii atât de variată și pentru noi stuparii atât de plăcută și înțeleasă, ori meditănd asupra diferitelor și multelor însușiți, cu cari sunt înzestrate albinele de Bunul Dzeu. *Așa fiind, omul e ferit și abătut de multe căi rele și urite; și cât e de dorit lucrul acesta la poporul nostru, din care o parte chiar în sărbători — fiind liber — își petrece viața prin cercetarea birturilor cu urmări atât de păcătoase și rușinoase pentru noi ca neam.*

Ca curiosum țin să amintesc, că albinele au fost folosite chiar ca armă în războaie, pe cari prin mașinării aruncătoare le asvârleau cu coșnițe cu tot în tabăra dușmanului, pe care-l punea de multeori pe fugă. Iți vine să râzi. Curat tragicomedie! Să vezi tu cătană în toată forma, înarmată până în dinți s-o taie la fugă. Și încă de cine? Ia de o micuță insectă, de albină. Lucrul

acesta de altfel îl vedem și noi stuparii de multe ori în stupinele noastre. De câte ori nu vedem oameni, cari dau pe viteazul, pe curajosul, ba ce e mai mult, se laudă, că ei nu se tem de nimica și când colo de le bâzăie albina pela nas „Radu” i-a chemat; te pomenești, că dau din mâni și se apără în disperare; iar picioarele i-au dus demult și i-au scos afară pe ușa stupinei așa de repede, că nici nu-și dau seama. Și e bine, că e așa, căci astăzi nu ar mai fi albine, nici n-am mai ști ce-i mierea, după ce fiece „nătăfleată” ar fi ajuns la para mălăiață; dar așa, toți au respect de stupină, începând dela puilul de găină până la urs și la omul-hoț.

Fraților! *Marele isvor de venit al stupăritului nu e în stare să-l întrecă nici un alt ram al economiei.* Lucrul acesta îl afirm din experiența mea ca preot și stupar. „Dar să nu-mi fie a mă lauda decât numai în crucea Domnului!” În anul 1920 am stors în general dela un stup 20 kg. miere, per 70 cor. prețul de atunci, ceea ce face $20 \times 70 = 1400 \text{ cor. a adus un stup.}^4)$ Vă întreb eu acum pe Frații-Voastre, ce bou, ce vacă ori ce pământ etc, -- și de s-ar putea lua ceva din acestea cu prețul unui stup! — a mai adus un venit așa de colosal.

Stupăritul e îndeosebi o parte întregitoare de venit pentru slujbașii slab retribuți; de aceea și vedem în șirul stuparilor preoți, învățători, poștari, ceferiști și rar câte un econom cuminte.

După ce am văzut folosul cel mare al stupăritului, n-am destule cuvinte — Iubiților Frați! pentru că să-l pot recomanda și să îndemn pe orișicine numai să încerce cu stupăritul! (Urmează)

Sentimentul datoriei la cetățenii de azi ai României Mari.

Cetită în una din șezătorile literare, aranjate de cercul didactic din Caransebeș. De Pavel Iumanoa învățator.

Mi-am ales azi un subiect, la care cred, că multă, foarte multă lume va fi gândit în timpurile acestea de refacere, după distrugerile aduse de războiul mondial. Nici nu mi-a fost intenția, să vă viu cu comunicări științifice, n'am avut de gând, să aduc ceva nou, să vă duc la ceva necunoscut, ci lucrurile, pe cari le cunoaștem bine, pe cari le vedem zilnic petrecându-se între noi și pe cari poate le înțelegem, poate nu, sau eventual ocupați cu nevoile noastre zilnice, nu ne batem capul cu ele și ne lasă reci, să le vânturăm, să le analizăm, ca să putem alege sămânța bună și folositoare interesului obștesc și să scuturăm din ele, neghina și gunoiul, stricăcioase sau fără valoare.

Fiecare vietate lăsată de Dumnezeu în lume, are un rost aci, pe pământ. Fiecare om, ajuns în lume, are aci o îndatorire oarecare, are o misiune, fie cât de neînsemnată. O avem față de noi înșine, față de familia noastră și față de societatea în mijlocul căreia trăim. Și rostul nostru aci pe pământ ni l-am împlinit

⁴⁾ Observ, că am avut stupi, bunăpară stupul mare Boconadi 42, care stă tot pe cântar, dela care am stors 44 kg. miere, ceea ce dovedesc cu Registrul Stupinei, precum și cu servitorul de atunci.

atunci, când familia sau societatea a tras un folos din munca desfășurată de noi.

Viața omenească își are mereu surprizele sale. De azi pe mâne se schimbă. Schimbările acestea în vremi normale se fac treptat după o anumită rânduială și lumii par obicinuite, așa e, că niți nu se obsearvă. Vin însă în viață zguduiri mari, cari schimbă, sau distrug o mare parte a întocmirilor de mai nainte, lăsând în urma lor un gol, care cere creierea altor baze sociale, izvorite din alte necesități de viață, pretinse de noile vremi. Și omul, pe care Dumnezeu l-a făcut după chipul și asemănarea sa, ca să rămână stăpânul situației, trebuie mereu să aibe în vedere schimbările, ce obvin în viața sa, să cumpănească bine necesitățile, ce se prezintă și să-și croiască baze reale de trai. Și cu cât golul se prezintă mai mare, cu atât e mai mare lipsă de o muncă bine chibzuită.

Răsboiul de acum, cu proporțiile uriașe, la cari a ajuns, a zdruncinat din temelie întreaga așezare a lumii și toate neamurile globului terestru au fost, fie direct, fie indirect, atinse în întocmirea lor, de valurile sale furioase. Nu există azi în întreaga lume un petec de pământ, care să nu resimtă curentele grozave și distrugătoare, produse de vijelia răsboiului și unde să nu se vadă necesitatea unei noi alcătuirii sociale, așezată pe alte baze și condusă de alte principii, desvâlțate de vremurile noi, cari au venit peste capul nostru cu, sau fără voia noastră. Păturile sociale toate dela cea mai de jos, până la cea mai de sus, se mișcă, afirmându-și dreptul la o altă viață, pe care mulți o înțeleg și mulți n-o pot înțelege însă și unii și alții o cer cu încăpăținare, sau cantă să și-o ia, fără să mai-ștea mult de vorbă, că are, sau nu, dreptul la aceasta. Și din frământările acestea vă ieși un bine, sau un rău, după cum vor fi ele dirijate de aceea, în mâna căror este cârma. Sunt sigur că în momentul acesta cu toții ne-am dus cu gândul la guvern și parlament. Eu însă nu înțeleg aci numai pe miniștri, regi și parlamente. Înțeleg pe toți acei factori, cari în urma misiunii lor pot influența asupra masselor, din cari se formează diferitele pături sociale. Pentru că nu e destul, ca o țară să aibe un rege mare și înțelept, miniștri conștii de datoria lor și un parlament, compus din oameni cu dragoste de țară; ci mai trebuie să aibe în toate locurile, până la cele mai îndepărtate și mai ascunse cătune, fii cu credință, cetățeni, cari sunt la locul lor. Și în deosebi trebuie să aibe slujbași muncitori și cinstiți, căci în zădar se dau ordine și n'are cine le executa. Nu ajunge, dacă se croiesc legi bune, ci trebuie oameni cinstiți cari să le și execute, nu paragraful legilor, munca cinstită ridică o țară și o duce la înflorire. Și dacă într'o țară lucrurile nu mai merg bine, nu sunt numai guvernele vina, ci toți cetățenii cărora li s'a încredințat un rol în stat. Nici Dumnezeu însuși nu mai poate îndrepta acolo, unde mulțimea angajaților țării nu-și face datoria, necum un ministru sau parlamentul.

Fiecare din noi avem o familie și ținem mult la ea. Toată dragostea inimii noastre, toată căldura sufletelor noastre o revărsăm asupra tuturor membrilor din familie. Unii avem copii, alții părinți, frați... Ne îngrijim de sănătatea lor, ne îngrijim să aibe hrană și îmbrăcăminte, să aibă căldură și adăpost. Avem un cămin al nostru, după puterile noastre, fie acela colibă, sau palat. Ni scump, îl iubim, îl îngrijim, îl reparăm, când se strică. Toată gândirea noastră, tot sufletul nostru, se învârteste în jurul casei noastre și pentru binele familiei noastre.

Și tot o familie e și statul. E o societate mai mare, dar cu aceleași întocmiri, ca și familia. Aceleași îndatoriri le avem și față de stat, ca și față de propria noastră familie, căci de binele și fericirea statului, din care facem parte, atârnă și fericirea noastră și a copilașilor nostri.

Binocuvântarea și binefacerea, ce se revărsă asupra țerei, se resimte în fiecare familie. Deci datorăm țerei aceeași dragoste sinceră, care o dăm și propriei noastre familii și avem și față de patrie aceeași datorie sfântă, pe care o îndeplinim cu atâta plăcere față de vatra noastră familiară.

Dumnezeu a înzestrat pe om cu multe însușiri bune. I-a lăsat un suflet, i-a lăsat o inimă, cari să bată cu căldură și cu iubire pentru tot ce e frumos și nobil, pentru tot ce e bine și-i folositor. E dragostea de mamă pentru odrasla sa, dragostea copilului pentru părinții sei, iubirea de frate, de natură. . . . și este iubirea de glia udată de sângele strămoșilor, de vatra părintească, . . . iubirea de neam și țară. Omul, care în internul seu nu are loc pentru sentimentul cel mai nobil, pentru sentimentul național, — acel om nu poate avea loc printre oameni. Nu-mi pot închipui o inimă mai rece în lumea aceasta, decât inima lipsită de iubirea de neam. Trebuie să iubim lumea cu toate ale sale, iubim viața, bună rea cum e, căci ni-i dată de Dumnezeu s'o trăim, dar mai cu seamă trebuie să iubim neamul din care facem parte, fie la bine, fie la rău. Toate ale lumii le încheagă iubirea, față de tot ce e în lume, căci fără iubire nu există viață.

Paginile istoriei tuturor popoarelor ne dau exemple vii de dragostea de neam și jertfă de sine. Le găsim din vremurile cele mai vechi și până azi. Din iubire de neam și din jertfele aduse de popoare s'a făurit istoria și și-au croit neamurile viitorul:

Leonidas regele Spartanilor moare cu cei 800 de viteji ai sei în strămoșia Termopilelor, apărându-și țeara. Mucius Scaevola, fiind în mâna inamicului, își pune singur mâna în foc, ca să arate, că soldatul Romei nu știe, ce e frica de chinuri și moarte. Veturia mama lui Coriolan, îi iese înainte, când acesta conducea oastea dușmană asupra Romei, îl indupleca să se întoarcă. Își trimite propriul seu fiu în brațele morții, ca să salveze Roma.

Și avem și noi pilde de jertfă. În trecutul nostru sărac, dar bogat în lupte și suferințe, am avut destui oameni cu simț de jertfă și dragoste de neam, căci altfel ne prăpădeam cu atâtea vijelii, ce au trecut peste capul nostru.

Viteazul Decebal moare cu toți soldații sei apărându-și ultimele ruine ale cetății lor iubite, mai bine decât să devie sclavi ai dușmanului. Mama lui Ștefan cel mare își alungă fiul, pe care atât de mult l-a iubit, pentru că Moldoia a fost învinsă. Și câte jertfe n'au adus atâți eroi fără nume în multele bătălii, ce le-au dat dealungul veacurilor pentru moșia strămoșească. Rovine, Podul înalt, Baia, Călugărenii, Șelimerul sunt nume de glorie în istoria lumii. Câtă dragoste de neam nu dovedesc sforțările uriașe și jertfele de sânge, aduse de brațele țaranilor lui Horia și Avram Iancu în fața armelor puternice ale tiranilor.

Răsboiul nostru sfânt, purtat pentru întregirea neamului, visată de veacuri, ne-a dat pilde, cari nu se vor pierde nici odată din istoria neamului, pentru care s'au săvârșit. Ecat. Todoroiu, o fată slabă și tineră, să înrolează în armată și luptă alături de soldații țării, pentru apărarea vetrei strămoșești. Pentru vitejia sa e avansată la rangul de sublocotenent și moare conducându-și plutonul la atac, lovită în frunte de glonțul dușmanului, pe câmpul de glorie al Mărășeștilor. Generalul Drăgălina fiul Caransebeșului cade jertfă datorie sale și iubirii față de glia robită a strămoșilor sei. Și sute de mii ofițeri și soldați mor apărându-și cu piepturile lor țeara și neamul. . . .

(Urmează)

Doi soldați împușcați din imprudență.

O impresionată nenorocire s'a întâmplat Vineri*) după amiază la închisoarea militară Dealul Spirii.

Pela orele 3 după amiază, după ce comuniștii readuși dela proces au intrat în camerele lor, posturile de sentinele dublate s'au schimbat ca de obicei. La poarta închisoarei din curtea diviziei, unde sunt deținuți cei 250 acuzați, trei soldați din reg. 6 vânători, compania 6-a și-au luat posturile în primire. Puțin după aceea, soldații, cari erau foarte buni prieteni, au început să se joace cu armele încărcate. În timpul glumelor, soldatul Constantin Zamfira a întins arma către sentinela dublată în care erau soldații Gh. Barbu și Ilie Ciurea spunându-le râzând:

— Vreți să vă împușc pentru ca să scăpați de toate relele vieții. Și în timp ce camarazii lui Zamfira isbucniră în hohote de râs, trăgaciul armei fu scăpat. Un singur glonte a atins pe cei doi soldați doborându-i la pământ. Ilie Ciurea, care primise glonte în inimă și Gh. Barbu, lovit în cap, au murit pe loc.

Cum un foc de armă unde sunt ținuți comuniștii însemna un semn de alarmă o panică s'a produs printre cei însărcinați cu paza. Intreg corpul de gardă a sosit imediat la fața locului. Cadavrele celor doi soldați, au fost date la o parte și sentinele înlocuite. Cost. Zamfira, aproape înebunit de fapta sa nevoită, a fost închis într'o carceră.

Autoritățile militare superioare au fost anunțate telefonic și pe la orele 4 au sosit la fața locului d-nii comisari regali maior Cernat și Hotineanu, d. maior Marinescu comandantul închisoarei și alți ofițeri.

S'a deschis o anchetă și din declarațiile luate soldatului Const. Zamfira, s'a putut constata, că nenorocirea se datorește unei simple imprudențe. (Voința Banatului).

Apel

Venerabilul Consistoriu ortodox-român din Arad face următorul apel:

Autorii de cărți pentru școlile primare, cari au ediții aprobate de guvernele ungurești, și li-au rămas exemplare nevindute, sunt invitați a aviza pe subsemnatul Consistor: Ce cărți, și în câte exemplare, li-au mai rămas nedescăcute? și că în ce prețuri ar fi gata să le deie pentru trebuințele elevilor români din Ungaria.

Ziarele românești sunt rugate a reproduce acest aviz.

Consistoriul ort. român
din Arad

*) 3 Martie nou.

Ș T I R I

Majestatea Sa Regele la Cluj. Autoritățile din Cluj au fost încunoscinate, că după alegeri M. M. L. L. Regele, Regina și A. S. R. principesa Ileana vor veni la Cluj, unde vor petrece câteva zile.

Comisiunea serbărilor încoronării. Dl. general Coandă a dimisionat din președenția comisiunii serbărilor de încoronare. În locul DSale va fi numit I. P. S. Metropolit Primat Dr Miron E. Cristea.

Un tablou al lui Leonardo Da Vinci, care se pierduse la sfârșitul veacului trecut și reprezenta pe Preacurata Fecioară cu pruncul Iisus Christos, s'a descoperit în galeria de tablouri a muzeului Eszterházy din Budapesta.

Logodnă princiară. Principele moștenitoriu al Danemarcei s'a logodit cu principesa Olga a Greciei.

Dl Nicolae Iorga a fost decorat cu marele cordon grec al Mântuitorului.

Principesa Mary, fiica regelui Angliei s'a căsătorit cu contele englez Lascelles.

Locale. Ca delegat al Ministerului de războiu, căpitanul *Ioan Iorga-Burencea* a dispus transferare la cimiterul francez din Timișoara a *duor eroi francezi* înmormântați — pe vremea ocupațiunii franceze — în Caransebeș, cimiterul comun. Exhumarea a avut loc în 11 Martie înainte de amiază. Petrecerea până la gara s'a făcut cu toate onorurile. Eroii au fost petrecuți până la gară de preotul catolic local, de primar în numele orașului, de comandantul garnizoanei, ofițeri, militari și civili cu muzica militară. Odihnească în pace!

Învățătorii din teritoriul dincolo de linia demarcațională, se zice, că au să se supună în luna Iunie unui examen din limba sârbească, istorie, geografie, socolă; apoi diplomele aceloră, cari nu vor avea succes, vor fi anulate. Slab semn de dragoste și reciprocitate. Autoritățile românești nu proced așa.

Legatiunea austriacă din București roagă pe toți supușii austriaci domiciliați în România să declare pe o carte postală următoarele date: numele și conumele, locul și datul nașterii, cărei comune aparține, ocupația. Alte ocupațiuni speciale, activitatea și succesele deosebite în străinătate. Numele și aceleaș date a membrilor familiei și cari locuiesc în familie.

Telegrafia fără fir. În Oradea-mare, Timișoara și Cluj se înființează câte o stațiune de telegrafie fără fir, sub conducerea poștei. Stațiunile să pot folosi de armată, presă și particulari.

Trei miliarde amendă a fost dictată de un primpretor din comitatul Borsöd, Ungaria, unui comerciant de lemne, pentru că a exportat lemne fără permisiune. După o dispoziție a guvernului unguresc, cei cari expoartă lemne fără permisiune — se pedepsesc cu de zece ori venitul avut, ba și de zece ori câte zece, și așa a putut și respectivul primpretor să dicteze oribila amendă de trei miliarde.

Foamete în Rusia. Numărul infometaiților în Rusia se urcă la 30 milioane. În urma acestei foamete în multe locuri s'a ivit tifosul.

Tren de persoane atăcat. Trenul de persoane București — Timișoara a fost atăcat cu focuri de armă între stațiile Balș și Piatra Olt.

Moneta de metal. Ministerul finanțelor a pus în circulație cu începere dela 1 Martie a. c. moneda de metal de 25 bani. Moneta de hârtie a Băncii Generale, ce intră la administrația financiară (la percepțorate) nu se mai pune în circulație.

Victimele bolșevismului în Rusia. După datele statistice publicate bolșevicii au omorât în Rusia, direct sau prin torturi 28 arhiepiscopi, și episcopi. 1215 preoți, 6575 profesori și institutori, 8800 medici și asistenți, 54.650 ofițeri, 10.500 agenți de poliție și jandarmi, 12.950 proprietari, 355.350 funcționari, 193.350 meseriași și 215 mii țărani.

Dimitrie Mișescu

Pictor și decorator

ORȘOVA, Str. R. Decebal Nr. 286.

Primesc orice comandă de pictură-decorativă pentru biserici. — Timpul fiind greu de a se picta din nou unele biserici în special primesc orice renovare a cadrelor și decorului.

Tipografia și Librăria Diecezană din Caransebeș.

E singura librărie din
întregul Banat unde se
poate găsi orice fel de
cărți literare științifice etc.

Tipografia și Librăria Diecezană, Caransebeș.

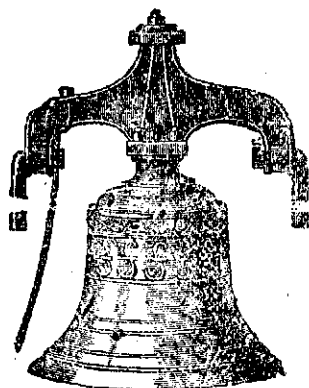

FIUL LUI ANTONIU NOVOTNY,

turnătorie de clopote

și fabrică de scaune de fer pentru clopote

TIMIȘOARA-FABRIC.

48—52

Calculări de preț să trimit gratuit.

Nr. 5292 E ex 1921.

Vila Doboșan din Băile-Erculane se esarendează pe anul 1922.

Ofertele închise au să se înainteze Consistoriului diecezan din Caransebeș până inclusive **22 Martie** stiul nou 1922.

Condițiunile de esarendare sunt următoarele:

1. Consistoriul diecezei ortodoxe române a Caransebeșului dă în arendă Vila Doboșan din Băile-Erculane cu esecțiunea localităților, cari au fost respective sunt închiriate pe seama școalei de stat de acolo precum și friserului Nicolae Gross și anume se dă realitatea aceasta în arendă pe timpul dela încheierea contractului până la 15 Octomvrie st. nou 1922, observându-se că arenda nu se relaxează sub nici un titlu și că Consistoriul diecezan și-a rezervat dreptul a decide liber asupra ofertelor și a respinge oricare ofert fără nici o motivare, eventual a nu accepta nici un ofert.

2. Închiriate au fost respective sunt:

a) pe seama școalei de stat: o odaie mare parter, trei odăi cu întrare una în cealaltă, cu câte o fereastră, culină, cameră de bucate, cameră de lemne, o parte de pod despărțită, curtea și două closeturi spre folosință comună cu ceilalți chiriași;

b) frizerului Nicolae Gross: localul în care se află atelierul său împreună cu coridorul îngust de lângă acest atelier, având dreptul a folosi curtea și cele două closeturi în comun cu ceilalți chiriași.

3. Arendașul are să plătească arenda la Cassa diecezană în Caransebeș în două rate egale și anume rata I. la 1 Maiu 1922 și rata II. la 1 Iulie 1922 și trebuie să declare că a văzut și cunoaște Vila Doboșan.

4. Arendașul se obligă că afară de arenda satorită să mai prestee următoarele fără a avea drept la vre-o despăgubire și anume:

a) să facă pe spesele proprii reparaturile necesare aducând localitățile în stare corespunzătoare;

b) să supoarte toate spesele împreunate cu măturatul coșurilor și a țevilor, cu curățitul gunoiului, a canalului și closetelor, precum și cu luminarea Vilei atât în lăuntru cât și afară;

c) să plătească taxa pentru apaduct în proporția numărului odăilor și

d) să dea locuința delegaților nostri esmiși în cauzele Vilei Doboșan cât și pentru exercierea controlului în privința îndeplinirii condițiunilor contractului de față.

5. Arendașul are drept să folosească mobilele și alte obiecte aflătoare în Vilă pe cari le va primi pe lângă inventar, obligându-se că după espirarea contractului de arendă, să le predee Consistoriului diecezan în starea cum le-a primit.

6. Orice adaptări sau modificări la edificiu precum și investiri ce ar voi arendașul să le facă, le va putea efeptui numai cu învoirea Consistoriului eparhial, având acelea după espirarea contractului a trece în proprietatea Consistoriului eparhial fără ca arendașul să aibe dreptul a pretinde vre-o despăgubire pentru acelea.

7. Arendașului nu-i este permis a folosi Vila pentru alte scopuri decât numai pentru închiriere oaspeților, precum nici a ținea în Vilă lucruri cari sunt stricacioase fie din punct de vedere tehnic, fie igienic rămânând pentru acestea rezponzabil în orice privință.

8. Ca cauțiune pentru asigurarea îndeplinirii tuturor condițiunilor de contract are să depună arendașul cu ocaziunea încheierii contractului la Cassa diecezană Zecemii (10.000) Lei în bani gata, sau în hârtii de valoare sigure și acceptabile, observându-se că Consistoriul nu dă interese după acești bani depuși, eventualele cupoane scadente însă le estradă întrucât arendașul a satisfăcut întru toate contractului.

9. Consistoriul diecezan e îndreptățit a-și achita din această cauțiune orice pretenziune izvorită din contract fără intervenție judecătorească, iar dacă arendașul a respectat toate punctele contractului și n'a cauzat nici o pagubă, după espirarea contractului va primi îndărăt cauțiunea.

10. Arendașul nu poate să subarendeze Vila fără învoirea Consistoriului.

11. Se observă, că Vila de prezent stă sub proces și că Consistoriul diecezan nu primește nici o răspundere pentru eventualele urmări ale procesului.

12. Toate spesele împreunate cu încheierea contractului încluzive competența erarială, timbrele, spesele de predare și primire acum și la espirarea contractului le supoartă arendașul.

13. Divergințele, ce sar ivi între partide, are să le decidă pe cale sumară judecătoria de ocol din Caransebeș, a cărei competență o recunosc ambele partide.

Caransebeș din ședința consistorială ținută în 22 Februarie 1922.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.